

Phá Chuỗi Án Mạng “Bảy Tội Lỗi Ở Thành Phố Thiên Nhai”

Chương 25

Kết Án

Hàn Phong nói: “Ngoài cửa có rất nhiều cảnh sát, mà những cảnh sát trên tầng cũng sẽ nhanh chóng phát giác ra Giang Vĩnh Thọ không phải tự sát, họ sẽ phong tỏa tòa nhà đồng thời thẩm vấn tất cả nhân viên, đến lúc ấy, cô sẽ dễ dàng bị tra ra vì chỉ có cô một mình đi vào phòng làm việc của chủ tịch hội đồng quản trị. Cửa ra của bãi đỗ xe ngầm này nằm bên tòa nhà trụ sở chính, đây đã là lối thoát duy nhất của cô rồi.

Tần Di nhoen miệng cười: “Lối thoát? Anh nói gì vậy? Tại sao tôi phải bỏ trốn? Tôi vừa liên hệ được với một bác sĩ rất nổi tiếng, ông ấy bảo tôi đến đường Mạc Hà đón, anh chặn trước xe tôi làm gì vậy, có cần tôi cho quá giang một đoạn không?”

Hàn Phong cũng cười: “Không cần đóng kịch nữa, nếu thật sự đã muốn Giang Vĩnh Thọ ngậm miệng mãi mãi, thì không thể nào để ông ta có cơ hội mở miệng ra nữa, đúng không? Giống như lúc các người giết chết Trang Khánh Long vậy!”

Tần Di đảo mắt nhìn quanh, như không dám tin: “Anh nói gì vậy? Sao tôi càng nghe càng thấy hồ đồ? Cái gì mà giết chết Trang Khánh Long? Tôi rất kính trọng ông ấy, sao lại giết chết ông ấy được? Xưa nay tôi cũng rất tốt với Trang Hiều Quân, anh cảnh sát này, đầu óc anh có vấn đề phải không?”

Hàn Phong lắc đầu: “Nếu đầu óc tôi có vấn đề thì hay, tiếc thật, có lúc nó lạ tốt quá mức, cả tôi cũng không biết tại sao mà nó nhớ được nhiều thứ thế. Chắc, vụ án đó cách đây ba năm, chắc cô đã quên, vậy để tôi nhắc cho cô nhớ nhé. Ba năm trước, các người bày kế giết chết Trang Khánh Long, vì ông ấy không chỉ là giám đốc Tài chính, một trong những người sáng lập ra ngân hàng Hằng Phúc, mà còn là cổ đông lớn, trong mười đại cổ đông thì số cổ phiếu của ông ấy chỉ sau chủ tịch. Muốn nuốt được tài sản của ngân hàng Hằng Phúc, các người ắt phải bắt đầu hạ thủ từ ông ấy. Các người biết ông ấy có bệnh tim, lại thích ăn ngon, vậy nên đã dùng nấm mũ đen trong món ăn, kết hợp với chất cồn, khiến Trang Khánh Long phát bệnh tim. Chẳng những vậy, còn chỉnh nhiệt độ điều hòa phía sau Trang Khánh Long xuống thấp, khiến tim ông ấy phải chịu thêm gánh nặng. Khi bệnh phát, các người lại giấu thuốc của ông ấy, khiến bệnh tình

xấu đi. Mặc dù vậy với thể chất của Trang Khánh Long khi đó, muốn cầm cự tới khi xe cứu thương đến, chắc cũng không thành vấn đề phải không? Nhưng tại sao ông ấy lại chết? Nhân tố mấu chốt chính là cô! Lúc đó cô hết sức nhiệt tình, là người đầu tiên gọi xe cấp cứu, vì cô đã biết trước ông ấy không thể nào cầm cự được đến khi xe cấp cứu tới hiện trạng. Cô chủ động giúp ông ấy xoa bóp ngoài lồng ngực, nhìn bề ngoài thì có vẻ như muốn cứu người, nhưng trên thực tế, cô đã giết ông ấy! Tôi nói đúng không?”

Mắt Tần Di lóe lên một ánh nhìn lạnh lẽo: “Tôi không biết anh đang nói gì!”

“Vậy sao? Vậy tôi nói lại kỹ càng hơn chút nữa nhé. Xoa bóp tim ngoài lồng ngực là biện pháp tốt nhất để cấp cứu người bị tim ngừng đập khi không có thiết bị nào, có tác dụng tương tự như hô hấp nhân tạo, được gọi chung là cấp cứu ngưng tuần hoàn hô hấp, nhưng nó đồng thời cũng là con dao hai lưỡi. Khi tim người vẫn chưa ngưng đập mà sử dụng phương pháp xoa bóp tim ngoài lồng ngực, nếu duy trì nhịp độ đồng nhất với nhịp tim thì có thể giảm bớt gánh nặng cho tim còn nếu nhịp độ tương phản thì sao? Khi trái tim muốn thư giãn, cô lại ra sức đè xuống, ép tim phải đập, cuối cùng khiến cho trái tim không chịu nổi áp lực mà ngừng đập! Khi cảm thấy tim Trang Khánh Long đã ngừng đập, cô liền tăng nhịp ấn lên nhưng lại giảm bớt lực, khiến việc xoa bóp tim ngoài lồng ngực chỉ còn là hình thức, hoàn toàn không có chút tác dụng nào. Cuối cùng, nhờ có cô làm xoa bóp tim ngoài lồng ngực cho mà Trang Khánh Long không đợi được xe cấp cứu đã lăn ra chết rồi! Sau đó, các người lại cố ý vứt thuốc trợ tim của ông ta lên chiếc xe ông ấy sử dụng, đồng thời muốn đem manh mối buộc lên người Vu Thành Long, vì trong những người ngồi cùng xe với Trang Khánh Long, có Vu Thành Long! Đây cũng là cái bẫy ngầm mà các người bày ra để sau này hãm hại Vu Thành Long. Lúc đó, họ Vu là trợ lý của Trang Khánh Long, y tất nhiên phải ở cùng ông ấy. Ban đầu, tôi có một nghi vấn mãi vẫn không nghĩ thông được, đó là cô làm sao tiếp cận được xe của Trang Khánh Long đồng thời trộm thuốc của ông ấy vứt vào trong xe? Nhưng mà, tự các người đã nói cho tôi đáp án.”

Mắt Tần Di lóe lên, cô ta điềm điềm hỏi: “Hả?”

Hàn Phong cười: “Khi cô cho rằng kế hoạch đã hoàn thành, bắt đầu thu dây về, những người không còn tác dụng với cô dĩ nhiên là nằm trong danh sách thanh trừng. Vì vậy, ngay cả những người tôi chưa điều tra, mà cô cho rằng bọn họ có thể tạo thành mối uy hiếp tiềm tàng, cô cũng loại trừ luôn. Trần Thiên Thọ chính là một vật hy sinh như thế, phải không? Còn cả Lư Phương và Thiện Yến Phi nữa. Cô cho rằng bọn họ mà chết, sẽ không còn manh mối nào dẫn đến cô nữa, cô có thể đường hoàng ôm một đồng tiền bỏ trốn. Nhưng mà, cách làm này của cô, vừa khéo lại làm lộ ra một số manh mối mà tôi chưa từng nghĩ đến. Khi Thiện Yến Phi và Lư Phương cùng chết trên giường của Trần Thiên Thọ, tôi đã hiểu, Thiện Yến Phi cũng là người của các người, vậy thì rất dễ giải thích

tại sao thuốc của Trang Khánh Long lại rơi trên xe của ông ấy rồi. Báo cáo điều tra của cảnh sát có ghi, người đi cùng xe với Trang Khánh Long có Vu Thành Long, Khải Khai Hoa và thư ký của ông ta. Mà thư ký của Khải Khai Hoa, lúc đó chính là Thiện Yên Phi. Cô ta có cơ hội động tay động chân luôn trên xe, lấy đi thuốc của Trang Khánh Long. Đồng thời, cái chết của Thiện Yên Phi, cũng giải đáp được một nghi vấn khác của tôi. Đó chính là, tại sao Vu Thành Long lại tặng chiếc bàn đá Đại Lý gây bệnh ung thư cho vợ chồng Khải Khai Hoa. Bây giờ, sau khi Trang Khánh Long chết, Vu Thành Long muốn thăng chức thì phải liên lạc với tất cả ủy viên hội đồng quản trị, mà muốn tiếp cận các ủy viên, thì phải bắt tay từ người bên cạnh ông ta. Vì vậy, người Vu Thành Long tìm đến không phải ai khác, mà chính là thư ký kiêm con dâu tương lai của Khải Khai Hoa... Thiện Yên Phi. Thiện Yên Phi tất nhiên có thể chỉ đạo Vu Thành Long, vợ chồng Khải Khai Hoa thích các đồ làm bằng đá hoa cương Đại Lý, đồng thời dẫn dắt y mua chiếc bàn có nguyên tố phóng xạ mà các người đã chuẩn bị trước. Nếu lúc đó Vu Thành Long không hãnh tiến như thế, người tặng bàn đá hần chính là Thiện Yên Phi đúng không?”

Tần Di cười khẩy: “Hừ, thú vị đấy.”

Hàn Phong lại tiếp lời: “Cùng một phương pháp như vậy, cô lợi dụng Mạch Dịch gợi ý cho Vu Thành Long, Tra Hiếu Lễ thích trồng hoa, vì vậy tặng ông ta hải đường thiết cước và hoa phượng tiên, chỉ đáng tiếc, Tra Hiếu Lễ bỏ mạng vì tai nạn hàng không nên mới không phải chết trong đau khổ. Vì vậy, khi biết nguyên nhân cái chết của Trần Thiên Thọ, tôi gọi ngay cho vợ của Mạch Dịch, cũng là vợ cũ của Tra Hiếu Lễ, xác nhận lại lịch trình của Mạch Dịch, sau khi họp hội đồng quản trị xong, anh ta vẫn chưa trở về, có lẽ các xác đang được giấu ở đâu đó rồi đúng không? Bởi vì chia nhau ra gây án, mà cái tên Vu Thành Long như con ruồi mất đầu kia lại xông xáo khắp nơi, nên mới trở thành đạo cụ thể thân cho các người. Vì vậy, trong mỗi vụ án đều có bóng dáng của Vu Thành Long, còn người của các người, lại được che giấu rất tốt, tôi nói đúng không nhỉ?”

Tần Di lắc đầu: “Toàn nói nhảm! Anh đưa vào cái gì mà nghi ngờ tôi? Vu Thành Long là một kẻ vô giáo dục, thái độ làm người và xử thế đều kém cỏi, các anh đã gặp anh ta một lần, chắc hẳn phải biết, đó là một tên rất đáng ghét. Mỗi một vụ án, anh ta đều là nghi phạm số một, tại sao anh không nghi ngờ anh ta?”

“Lúc Tôn Hường Hiền chết, đúng là tôi từng nghi ngờ Vu Thành Long, vì lúc đó chỉ có y là đủ thời gian gây án. Và lại, tôi nghe được từ một người khác rằng quan hệ của y và Tôn Hường Hiền rất tệ, tính cách hai người này lại rất hung hăng, về phân công công việc trong công ty cũng có xung đột lợi ích rõ rệt. Vì vậy, Vu Thành Long có động cơ gây án. Rồi sau đó, cái tên của người này lại một lần nữa xuất hiện trong phạm vi điều tra của tôi, tuy rằng mỗi lần y

đều là nghi can lớn nhất, nhưng mà...” Hàn Phong ngừng lại một chút, “hành vi của y quá lỗ mãng, quá rõ ràng, như thể y sợ người khác không biết y chính là hung thủ vậy. Lấy vụ án của Khải Khai Hoa làm ví dụ, chỉ cần có người nghi ngờ môi trường trong nhà có vấn đề, cho điều tra là phát hiện được ngay chiếc bàn đá Đại Lý kia. Mà Vu Thành Long thì chẳng hề che đậy gì, ngược lại còn ra sức rêu ra, chỉ sợ người khác không biết cái bàn đá ấy là do y tặng. Điều này chẳng phù hợp chút nào với tính cách của kẻ chủ mưu đứng sau một loạt vụ án chúng tôi điều tra. Còn cả vụ của Lâm Chính nữa, y theo dõi Lâm Chính và Lư Phương một cách trắng trợn, lại cố ý nhắc nhân viên phục vụ rằng Lâm Chính và Lư Phương không phải vợ chồng, còn nói, sớm muộn gì cũng phải giết cặp đôi chó má ấy. Thế này khác nào báo với cảnh sát, nếu Lâm Chính chết thì y nhất định là hung thủ, đừng nghĩ oan cho người khác. Trong các cuộc điều tra về sau, số lần Vu Thành Long xuất hiện càng nhiều, chứng cứ y gây án càng rõ rệt, tôi lại càng bớt nghi ngờ y. Nhưng có một điều này trước giờ tôi vẫn chưa hiểu được, tại sao lần này y cũng xuất hiện đúng vào thời điểm các người muốn lợi dụng y để đóng vai kẻ chết thế. Mãi đến hôm nay, y chết rồi, tôi rốt cuộc mới biết, thủ đoạn của các người, quả thật rất cao minh.”

Cặp mắt Tần Di lại lóe lên những tia xảo quyệt: “Chắc, thế là thế nào?”

Hàn Phong đáp: “Vậy thì phải bắt đầu từ cái chết của Lâm Chính và chuyện gã ta chuyển đổi cổ phần.”

Tần Di không đi tiếp nữa, nghiêng người dựa vào cột đá cũng học theo Hàn Phong khoanh tay trước ngực, khẽ cắn môi dưới như một cô bé, miệng cười đắc ý: “Anh nói xem nào.”

“Lâm Chính chết là vì xe bị đổ loại xăng có nhiệt độ cháy thấp dễ cháy nổ, đồng thời mặt đường lại quét một lớp vật liệu tụ nhiệt, khiến cho bình xăng bị nhiệt độ cao của mặt đường làm bốc cháy mà nổ tung xe. Nhưng chúng tôi vẫn không hiểu được, tại sao Lâm Chính lại chuyển 5% cổ phần của mình cho Lương Hưng Thịnh, tại sao gã lại phải đi con đường quốc lộ cũ ấy. Cho đến khi tôi tới Thiên Nhai, và ở trong cái khách sạn năm sao mà ngân hàng các cô nắm cổ phần kia, đồng thời tiếp xúc với cô phục vụ đó, tôi mới hiểu ra. Lâm Chính và Lư Phương từ khi bắt cặp với nhau thì như cá với nước, đắm chìm vào sắc dục không thể tự rút ra được. Song, bản thân Lâm Chính cũng biết, gã thể vươn lên đến vị trí này, toàn bộ đều nhờ vào vợ và nhà bên vợ, mà việc gã đang làm nhất định không thể lộ ra được. Một khi sự việc bị phát hiện, gã sẽ không chỉ mất đi danh dự và địa vị, thân phận và công việc, mà sẽ mất đi tất cả những gì mình đang có, gã sẽ từ phú thương biến thành nghèo rớt mồng tơi. Để vợ mình không phát hiện ra, Lâm Chính đã nói dối rằng tuần nào cũng phải đến Thiên Nhai họp, thực ra chỉ là đến gặp gỡ tình nhân. Gã cảm thấy, hai nơi cách nhau xa như thế, chắc hẳn là không thể bị phát hiện được? Thế nhưng, gã chỉ chú ý đến vợ mà không chú ý đến những đồng nghiệp khác, vì vậy hành tung của gã

rốt cuộc vẫn bị phát hiện. Trên thực tế từ khi gã quen biết Lu Phương, hành tung của gã đều đã nằm trong vòng khống chế của các người rồi, cô bảo gã đi sang hướng Tây, gã không bao giờ đi sang hướng Đông. Vì vậy, cô mới chọn thời cơ thích hợp để xuất hiện, vạch trần bối cảnh gia đình của gã, đồng thời uy hiếp gã, Lâm Chính không để không thỏa hiệp, buộc lòng phải nghe theo cô phân phó. Có điều Lâm Chính không cam tâm, gã vốn không phải là người chịu để người khác khống chế, nhưng một bên là người vợ đã mang cho gã thanh danh, tiền tài và địa vị, đồng thời sinh cho gã hai đứa con một trai một gái, bên kia là tình nhân gắn bó keo sơn, mang đến cho gã sự kích thích, khoái lạc, thỏa mãn dục vọng của gã, gã không thể từ bỏ bên nào được, Lâm Chính rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, không thể đưa ra lựa chọn. Trong tình huống ấy, tình nhân của gã, Lu Phương, đã đưa ra một chủ ý, khuyên gã chuyển nhượng cổ phần cho Lương Hưng Thịnh, đồng thời cho gã biết, Lương Hưng Thịnh và vợ trước bất hòa, đã ly dị từ lâu, hai người chỉ có một đứa con giờ vợ trước của Lương Hưng Thịnh đã chết, đứa trẻ ấy trở thành cô nhi, nếu Lu Phương nhận đứa trẻ mồ côi ấy về nuôi, cô ta sẽ trở thành người giám hộ duy nhất của Lương Tiểu Đông, Lương Hưng Thịnh mà chết, 5% cổ phần đó vẫn ở trong tay bọn họ! Làm như thế, chỉ là đề phòng vạn nhất, tới lúc đó, dù bọn họ mất hết thì trong tay vẫn còn 5% cổ phần, khi nào ngân hàng Hằng Phúc tiến hành cải cách cổ phần, 5% cổ phần ấy có thể biến thành mấy tỷ đồng.”

Tần Di không kìm được vỗ tay khen: “Đặc sắc lắm!”

Hàn Phong nói liền một mạch: “Song Lâm Chính có nằm mơ cũng không thể ngờ được, Lu Phương chỉ là một công cụ tình dục, là một mỹ nữ rắn rết bị các người lợi dụng để câu những gã đàn ông tự cho mình phong lưu vào bẫy, qua lại với cô ta, luôn luôn đi kèm với nguy hiểm chí mạng. Phương pháp mà Lâm Chính cho là tuyệt vời đó, chẳng qua chỉ là một nước cờ mà các người tùy tiện bày ra, đúng thế, Lương Tiểu Đông ở trong tay Lu Phương, nhưng nó lại không phải công cụ lưu trữ tiền cho Lâm Chính, mà là để trữ tiền cho các người. Vì vậy, Lương Hưng Thịnh chết, Lâm Chính cũng phải chết, gã ta không hưởng thụ được gì cả.”

“Câu chuyện của anh đặc sắc lắm, nhưng hình như chẳng liên quan gì đến Vu Thành Long cả.”

“Cô quên rồi hả? Đoạn trước tôi đã nói rồi, Vu Thành Long cũng từng theo dõi Lâm Chính và Lu Phương trong khách sạn, đồng thời bảo với cô phục vụ rằng hai người không phải là vợ chồng, lại còn lớn tiếng muốn giết cặp đôi chó má ấy. Vu Thành Long làm sao biết được chuyện này? Đó là vì, trước khi tiếp cận Lâm Chính, Lu Phương vốn là bạn gái của Vu Thành Long!”

Hàn Phong lấy tấm ảnh tìm được ở nhà Vu Thành Long cất trong người ra: “Thế này thì không khó giải thích tại sao Vu Thành Long cứ xuất hiện những

lúc các người muốn y xuất hiện rồi. Tấm ảnh này có in cả ngày tháng theo đó, Vu Thành Long đã có quan hệ khăng khít với Lư Phương từ ba năm trước. Vu Thành Long đến nơi nào, tặng quà cho ai, đều là do Lư Phương chỉ điểm. Mà Lư Phương, chính là công cụ xác thịt của các người, cô ta lăn lộn giữa một đám đàn ông, lợi dụng sắc đẹp và kỹ xảo tình dục cao siêu của mình để thu hút những kẻ háo sắc kia. Nhờ có công cụ này, các người xưa nay vẫn làm ít được nhiều, trăm trận trăm thắng. Gần đây, Vu Thành Long mới biết Lư Phương qua lại với Lâm Chính, vì vậy, sau khi theo dõi Lâm Chính và Lư Phương, y phần nộ tố ý muốn giết chết hai người. Nhưng về sau, Lâm Chính chết, Lư Phương lại quay về vòng tay của Vu Thành Long bởi y vẫn còn giá trị lợi dụng, thế nên ngày hôm đó tôi mới trông thấy một người dáng dấp rất quen đang ôm ấp Vu Thành Long. Đồng thời Lư Phương còn phụ trách quyền rũ và khống chế Trần Thiên Thọ, nhưng Trần Thiên Thọ là con quỷ háo sắc, chỉ mình Lư Phương vẫn chưa đủ khống chế, vì vậy các người lại đưa thêm Thiệu Yên Phi vào, thế mà tên đó vẫn chưa biết đủ, gần đây không ngờ còn trực tiếp tấn công cô nữa, không biết cô có phải cũng...”

Tần Di nhướng đôi mày lá liễu lên: “Hừ!” Cô ta ngưng lại một thoáng rồi đột nhiên chuyển chủ đề: “Anh nói nhiều như vậy, cứ một mực lôi kéo tôi vào vụ án của Lâm Chính, nhưng cả vụ điều tra của anh, có chứng cứ nào chứng tỏ tôi tham gia và vụ án đây không?”

Hàn Phong gật đầu: “Đúng vậy, cô vẫn luôn che giấu rất giỏi, gần như giọt nước cũng không lọt vào được. Nhưng mà, từ khi tôi biết được quan hệ giữa Vu Thành Long và Lư Phương, tôi có thể khẳng định, Vu Thành Long cũng chỉ là một kẻ bị các người lợi dụng, y không thể nào là hung thủ bày kế sát hại Lâm Chính được. Vậy thì, ngoài Vu Thành Long ra, còn ai đã tiếp xúc với Lâm Chính? Điện thoại bàn của Lâm Chính có chức năng ghi âm cuộc gọi, trong đó có một cô gái đã gọi cho gã cuộc cuối cùng trước khi gã chết, tuy cuộc nói chuyện không đề cập đến manh mối gì quan trọng, nhưng lại ngầm ám chỉ rằng cô ta nắm được cái đuôi của Lâm Chính, gã không thể không nghe theo cô ta. Lúc bấy giờ, tôi không biết cô gái đó là ai, kể cả khi gặp mặt cô, tôi cũng không thể liên tưởng cô gái đó và cô với nhau.”

Tần Di nở nụ cười tự tin, liếc mắt đưa tình với Hàn Phong: “Vậy thì, anh bắt đầu nghi ngờ tôi từ lúc nào vậy?”

“Vừa mới rồi.” Hàn Phong thản nhiên. “Chính là lúc cô giết Vu Thành Long. Tuy cô nguy trang rất kỹ, vừa trùm khăn voan vừa đeo kính đen, nhưng vẫn có viên cảnh sát để ý thấy mái tóc vàng của cô. Vì trong các phụ nữ mà tôi biết hiện nay, chỉ có mình cô là nhuộm tóc vàng, bởi vậy tôi đã nhanh chóng nghĩ đến cô, thêm nữa, việc phát hiện ảnh chụp chung của Vu Thành Long và Lư Phương khiến tôi hiểu ra tại sao y lại theo dõi Lâm Chính và Lư Phương. Và lại, tôi hôm qua lúc cô giết A Bát, gã không chết ngay lập tức mà để lại ba vết

ngang trên ghế xe. Tuy tôi không đoán ra như vậy nghĩa là gì, nhưng chúng tôi đã xác định đó là một phần của chữ nào đó, mà họ Tần của cô, vừa khéo lại bắt đầu từ ba nét ngang, vì vậy, thuận theo các manh mối, tôi liền nhớ đến cái chết của Tôn Hường Hiền mà bấy lâu nay mình vẫn nghi hoặc.”

Tần Di lộ ra vẻ hứng thú, chớp chớp mắt: “Cái chết của Tôn Hường Hiền? Đó là tai nạn ngoài ý muốn, mà kẻ cả giết người đi nữa thì cũng chỉ có thể do Vu Thành Long làm thôi, liên quan gì đến tôi chứ?”

Hàn Phong điềm đậm trả lời: “Vậy thì phải nói từ vụ tai nạn xe. Đó là một vụ tai nạn nhân tạo, được các người khéo léo ngụy trang thành tai nạn xảy ra ngẫu nhiên, có phải vậy không?”

Tần Di bĩu môi: “Thế à?”

“Khi cô biết chúng tôi đã gặp Vu Thành Long, cô liền đoán biết được ý đồ của chúng tôi, vì lần này chúng tôi mang theo công văn phê chuẩn của lãnh đạo cấp trên, các người không thể từ chối được. Để kéo dài thời gian, cô đã bắt đầu chuẩn bị vụ tai nạn giao thông ngoài ý muốn ấy, đúng không? Tôn Hường Hiền là nhân viên trong công ty, vì vậy các người hiểu rất rõ hoàn cảnh và thân thế của anh ta, điều này rất có lợi cho việc thực hiện kế hoạch. Các người biết, Tôn Hường Hiền vừa mới học lái xe nên liền nhắm vào điều này. Nhóm người thường xảy ra tai nạn giao thông nhất chính là nam giới trẻ tuổi, khi cảm xúc bất ổn hoặc sau khi rượu say. Lúc đó đang là ban ngày, lại chưa đến giờ ăn, nên các người phải nghĩ cách khiến cảm xúc của anh ta không ổn định. Và quả thật các người đã thành công. Lúc tôi đi Vân Nam, vợ Tôn Hường Hiền đã kể cho tôi nghe một chuyện rất kỳ lạ, một tiếng trước khi Tôn Hường Hiền gặp chuyện, có người gọi điện đến nhà họ bảo bưu điện kiểm tra mạng lưới, phiên cô ta phối hợp tắt máy di động trong một giờ. Sau đó, điện thoại bàn trong nhà lại có người gọi đến nói số điện thoại này đã trúng thưởng, mời cô ta ra bưu điện lĩnh thưởng, đồng thời quy định cả thời gian lĩnh thưởng. Thông thường, đây là một thủ pháp lừa gạt, nhưng dùng để giết người cũng không tệ chút nào. Vì bà già ở nhà Tôn Hường Hiền bị lãng tai, con anh ta lại vừa tròn tuổi, vợ anh ta nhất định sẽ mang theo đứa nhỏ ra ngoài, mà lại tắt máy di động, nên trong một tiếng đồng hồ đó Tôn Hường Hiền không thể nào liên lạc được với người nhà. Tôi có thể tưởng tượng, các người đã tức khắc dùng số nặc danh gọi cho Tôn Hường Hiền, bảo nhà anh ta xảy ra chuyện lớn, có lẽ liên quan đến mạng người. Tôn Hường Hiền là một người đàn ông trẻ mới học lái xe, cộng thêm cảm xúc bất ổn, đây là bước đầu tiên!”

Tần Di vén lọn tóc vàng ra sau tai, chăm chú lắng nghe. Hàn Phong giơ hai ngón tay lên: “Bước thứ hai, thu hút sự chú ý của người lái xe! Các người đậu xe chờ hàng ở đó, trên thùng xe hàng có treo tấm ảnh cỡ lớn của vợ Tôn Hường Hiền, mà anh ta lại rất giống một cô minh tinh điện ảnh. Khi tôi hỏi thăm một

bà già có mặt ở hiện trường lúc đó, bà ấy từng nhắc đến chi tiết này, nhưng tôi tưởng bà ấy bị hoa mắt, không nhìn rõ. Có điều, trí nhớ của tôi có lúc lại tốt phát kinh lên được, lần đầu tiên nhìn thấy vợ Tôn Hường Hiền, tôi nhớ ngay đến lời bà già kia và bắt đầu ý thức được kế hoạch sát nhân của các người. Là một người mới học lái xe, trong tình trạng cảm xúc không ổn định, đột nhiên lại trông thấy ảnh vợ mình xuất hiện trên phố lớn, chắc chắn Tôn Hường Hiền sẽ bị thu hút sang phía đó. Có cầu, mắt dẫn hướng cho tay, khi anh ta nhìn sang hướng đó, tay anh ta cũng vô thức chuyển động theo, lúc này...”

Hàn Phong giơ ba ngón tay lên: “Bước thứ ba, chuyển dịch sự chú ý, bức tranh ấy có thể dùng dây cao su, hoặc lò xo, tóm lại là đột nhiên bật lên, tự động cuộn vào, cũng chính là bà lão ấy bảo với tôi, soạt một cái đã không thấy đâu nữa. Sự chú ý của Tôn Hường Hiền tức khắc từ bức tranh kia chuyển lại về mặt đường, khi anh ta phát hiện mình đã đi nhầm hướng, trên đường phía trước vừa hay xuất hiện một đứa bé. Các người có thể dùng quả bóng nhỏ, máy bay giấy, hoặc rất nhiều cách khác để dẫn dụ cho đứa nhỏ chạy ra giữa đường. Đối với một người bình thường, gặp phải sự việc bất ngờ như vậy, phản ứng đầu tiên chính là tránh đứa nhỏ. Trong tình trạng khẩn cấp ấy, bộ não con người không thể nào đưa ra phán đoán toàn diện, dòng suy nghĩ của anh ta hoàn toàn tập trung tại một điểm, chính là dừng đâm vào người ta! Chiếc Nissan của Tôn Hường Hiền là xe số tự động, chỉ có hai bàn đạp một bên là chân ga, một bên là chân phanh, loại xe số tự động này dễ đạp nhầm nhất. Trong tình huống đó cảm xúc của Tôn Hường Hiền không ổn định, thị giác bị tấn công, mặt đường xuất hiện sự kiện bất ngờ, khiến não anh ta phán đoán sai lầm, tưởng nhầm chân ga là chân phanh mà đạp hết cỡ, chiếc xe liền lao như bay đâm thẳng vào xe chờ hàng. Cũng chính vì tình huống vô cùng khẩn cấp nên Tôn Hường Hiền mới mắmmôi mắmmôi lợi đạp chân ga, khiến cho đến xương sống bị thoát vị.”

Bàn tay nắm chiếc túi nhỏ của Tần Di siết chặt: “Rõ ràng là một sự cố ngoài ý muốn, anh lại cứ một mực nói thành cố ý giết người, vậy tôi cũng hết cách.”

Hàn Phong nói: “Nghe tôi nói hết đã, cô vốn dĩ cho rằng, Tôn Hường Hiền hẳn phải chết ở hiện trường tai nạn, đáng tiếc sự việc không được như ý nguyện, Tôn Hường Hiền may mắn giữ được tính mạng. Các người thấy anh ta được bệnh viện cứu chữa dần dần tỉnh lại, chỉ cần anh ta nói ra mật mã máy tính, vở kịch của các người sẽ không diễn tiếp được nữa, cũng không thể nào tiếp tục kéo dài thời gian của chúng tôi. Vì vậy, các người lại lập kế hoạch mưu sát Tôn Hường Hiền lần thứ hai, chính là lần ở trong bệnh viện đó!”

“Về lần mưu sát này,” anh ta ngửa đầu lên, thoáng hồi tưởng lại giây lát rồi mới nói, “có vẻ Vu Thành Long có cả thời gian gây án lẫn động cơ, lẽ đương nhiên y trở thành nghi phạm quan trọng nhất. Thế nhưng, nếu sử dụng bao con nhộng để kéo dài thời gian thuốc độc khuếch tán trong dạ dày, một là không dễ gì nhét vào được qua ống truyền, hai là thuốc độc phát tác trong dạ dày trước

tiên, hẳn sẽ xuất hiện triệu chứng dạ dày bị kích thích dữ dội chứ không phải là trực tiếp xuất hiện hiện tượng sốt toàn thân, rồi người nhà lại nhất quyết yêu cầu không được khám nghiệm thi thể nữa, vì vậy chúng tôi không biết người chết rốt cuộc làm sao mà chết. Sau đây, tôi đã một mình đến Vân Nam điều tra, người nhà Tôn Hường Hiền nói với tôi, đúng là họ đã nhận được uy hiếp biến tướng từ phía công ty. Lúc đó, cái xác đã được hỏa thiêu, tôi cũng gần như không thể tìm ra manh mối gì từ đó cả.”

Nói tới đây, Hàn Phong liếc mắt nhìn Tần Di, Tần Di nhướn miệng cười: “Phải rồi, các anh chẳng điều tra được manh mối gì cả, mà người có động cơ và thời gian gây án, cũng chỉ có mình Vu Thành Long mà thôi, liên quan gì tới tôi chứ?”

Hàn Phong nói như chém đinh chặt sắt: “Không đúng! Còn một người nữa có thời gian gây án!” Anh ta giơ tay lên, chậm chậm chỉ vào Tần Di: “Chính là cô! Cô Tần. Tôi còn nhớ rất rõ, khi đó cô một mình lại gần người chết, còn ghé vào bên tai anh thư thể muốn nghe anh ta nói gì đó, sau đó nhịp tim và mạch đập của anh ta thay đổi đột ngột, lúc bác sĩ chạy đến nơi thì đã không kịp cấp cứu nữa. Về sau, tuy rằng không khám nghiệm tử thi, nhưng nhân viên cảnh sát đã chụp ảnh cái xác trên tấm ảnh, có thể thấy rất rõ ở cổ Tôn Hường Hiền có một đốm đỏ nhỏ xíu. Khi cô sán lại gần Tôn Hường Hiền, đã dùng thân mình che chắn tầm nhìn của chúng tôi, rồi sử dụng kim độc chuẩn bị sẵn đâm vào động mạch cổ anh ta. Vì động mạch cổ cung cấp máu cho não, nếu cô dùng xyanua hoặc độc tố thần kinh, thì thuốc chỉ cần vào não là có thể trực tiếp phá hoại trung khu thần kinh, dẫn đến nhịp tim và mạch đập xuất hiện biến đổi dữ dội, thêm vào đó Tôn Hường Hiền vừa mới được cấp cứu, cơ thể vốn dĩ đã vô cùng yếu nên tim anh ta nhanh chóng ngừng đập. Cô Tần, cô đã giết người ngay trước mặt chúng tôi đó!”

Hai mắt Tần Di sáng lên, như vừa nhận được lời khen thưởng vẻ vang lắm.

Hàn Phong lại nói tiếp: “Lúc đó độc tố chỉ mới dừng lại trong não, vì vậy lấy máu kiểm tra không thể xét nghiệm ra bất cứ thành phần hóa học nào có giá trị. Mảnh giấy nhỏ xuất hiện bên cạnh cái xác viết phiên âm của chữ ‘ngao mạn’ cũng là do cô chuẩn bị sẵn từ trước trên mảnh giấy có dấu hình trăng lưỡi liềm, là vì cô sợ để lại dấu vân tay, nên dùng hai móng tay kẹp vào. Nhân lúc bác sĩ vào phòng, tình cảnh hỗn loạn, cô đã đặt nó lên người Tôn Hường Hiền. Mục đích của cô, chính là khiến họ Tôn mãi mãi không thể miêng nói gì. Vì lúc đó, các người chỉ muốn giữ chúng tôi lại Thiên Nhai để tranh thủ thêm nhiều thời gian, nhưng các người không ngờ được, cuộc điều tra Thiên Nhai sẽ có đột phá quan trọng đối với cả vụ án, vì vậy sau này, các người lại liên tiếp tạo ra vô số sự kiện ở Hải Giác, chính là muốn chúng tôi vội vã trở về đó. Tôi thừa nhận, các người đã làm được, nhưng thông tin tôi nắm được đã vượt quá phạm vi mà các người hạn định rồi. Bây giờ, chúng ta quay lại vụ án của Lâm Chính nhé, dưới

sự sắp xếp của cô, Lư Phương trước sau đã tiếp cận Vu Thành Long, Lương Hưng Thịnh, Lâm Chính, lợi dụng thân phận đặc biệt ấy của cô ta để dẫn dụ ba người đó vào cạm bẫy mà các người đã bày sẵn. Khi các người muốn Vu Thành Long xuất hiện trong khách sạn, cô chỉ cần lẳng lặng tiết lộ, trông thấy Lư Phương và Lâm Chính ở khách sạn, vậy là Vu Thành Long sẽ tự đến đó luôn còn gì? Còn số điện thoại kia, cô cũng có thể tùy tiện kiếm một cái có mượn dùng điện thoại di động của Vu Thành Long gọi cho Lâm Chính, đúng không? Cùng một phương pháp đó, các người lợi dụng Thiện Yến Phi đối phó với Khải Khai Hoa, lợi dụng Thiện Yến Phi và Lư Phương đối phó với Trần Thiên Thọ, còn cả cô thư ký bên cạnh Giang Vĩnh Thọ nữa, hẳn cũng là chuẩn bị riêng cho ông ta phải không? Mạch Địch được chuẩn bị cho Tra Hiếu Lễ, còn phía sau lại lợi dụng ai để điều khiển Mạch Địch thì tôi cũng chẳng hứng thú muốn biết nữa rồi.”

Tần Di gật đầu nói: “Anh không có bằng cứ, chỉ là dựa vào tưởng tượng suy đoán ra thế thôi. Tôi coi như nghe một tên điên nói nhăng nói cuội là cùng.”

“Ồ, cô tưởng tôi thật sự không có chứng cứ sao? Kỳ thực, những cổ phần ấy đều rơi vào túi của một người, chỉ cần thẩm tra lại tài khoản ngân hàng, chẳng phải sẽ rõ ràng rành rành hay sao? Còn nữa, lúc cô đến Hải Giác giết Đinh Nhật Tiểu, bên phía sân bay hẳn sẽ có ghi chép hành trình nhỉ? Vả lại, cô cho rằng chúng tôi sẽ không điều tra đến cô, nên còn ngông cuồng đến mức để lại cả dấu vân tay. Những thứ này, chẳng phải là chứng cứ thì là gì?”

Tần Di thở dài: “Chẳng trách có người nói, anh là một nhân vật rất đáng sợ. Không có chút chứng cứ nào, chỉ dựa vào suy đoán đã có thể nói được tám chín phần thủ pháp gây án của chúng tôi hai ba năm nay. Anh quả nhiên rất lợi hại, gia nhập với chúng tôi đi, chúng ta hãy cùng mở mang sự nghiệp của mình. Tối hôm đó, tôi đã bày tỏ với anh rồi, chỉ cần anh gật đầu, tôi sẽ là người của anh.”

Hàn Phong cười khẩy: “Đúng vậy, tôi thừa nhận sắc đẹp của cô là một sự dụ hoặc với tôi, một sự dụ hoặc khó mà cưỡng lại được.”

Tần Di dịu dàng nhìn Hàn Phong, khẽ thè đầu lưỡi ra liếm môi trên, bộ dạng cực kỳ quyến rũ. Sắc mặt Hàn Phong sầm xuống: “Nhưng mà tôi ghét nhất là đem quan hệ trai gái ra mua bán. Đối với phụ nữ, tôi có tiêu chuẩn của riêng mình, vẻ đẹp của cô quá là diêm dúa lòe loẹt, nói thực lòng, tôi không ưa nổi.”

Tần Di chau mày lại, sa sầm mặt, hần học nói: “Tầm mắt của anh cũng cao quá nhỉ!”

Hàn Phong cười: “Không phải tầm mắt của tôi cao, mà là cô trông chẳng ra làm sao cả.”

Tần Di đột nhiên giận dữ vung tay, chỉ trong nháy mắt, đã cầm một khẩu súng lục đen sì dành cho phái nữ, nhoen cười gian xảo: “Anh giỏi suy luận như

vậy, chẳng lẽ không đoán được tôi lúc nào cũng có vũ khí tùy thân sao? Tôi đã cho anh hai lần cơ hội, nhưng anh đều không nhận, đã vậy thì cũng đừng trách tôi.”

Hàn Phong không hề sợ hãi, cười nói: “Cô bắn thử xem, nhưng mà phải bắn trúng đấy nhé, loại súng nhỏ này của cô chỉ có hai phát đạn, nếu bắn không chết tôi, lại kinh động đến cảnh sát trên kia thì có thể bị bắt quả tang tại trận đấy.”

“Thực lòng, nhân tài ưu tú như anh đây mà theo chúng tôi, sớm muộn gì cũng phát tài to, thật đáng tiếc, tôi không có thời gian phí lời với anh nữa rồi!”

“Pằng...” Súng đã nổ, nhưng người ngã xuống lại là Tần Di, Hàn Phong ngạc nhiên ngẩng đầu lên, thấy Giang Hạo thờ hồng học đứng ở cửa, nòng súng vẫn còn bốc khói xanh. Tần Di giẫy giụa: “Vận mệnh đã lựa chọn anh, làm sao mà thay đổi được. Tôi vốn...” Cô ta còn định nói gì nữa, song đã đứt hơi.

Giang Hạo thờ hỏn hên đi tới: “Nguy hiểm quá, sao cậu lại chạy một mình ra đây, chúng tôi tìm khắp cả tòa nhà, còn tưởng cậu bị hại rồi.”

Ngay sau đó, lại có mấy cảnh sát nghe tiếng súng tìm đến, Lãnh Kính Hàn và Trần Dũng Quân cũng tới nơi. Lãnh Kính Hàn nhìn xác Tần Di, kinh ngạc hỏi: “Sao lại là cô ta?”

Hàn Phong nói: “Đúng thế, sao lại là cô ta nhỉ. Trước tiên hãy kiểm tra đồ tùy thân và phòng làm việc của cô ta đã, xem có phát hiện gì không?”

Trần Dũng Quân tức khắc sắp xếp cảnh sát đi lục soát. Hàn Phong lặp lại những suy luận của mình một lượt, Lãnh Kính Hàn nghe xong bèn nói: “Thật không thể ngờ, thì ra kẻ đứng sau bày trò chính là cô ta, ngay từ đầu chẳng phải cậu đã nói, kẻ ở sau chủ mưu vụ án này không thể là phụ nữ còn gì? Giờ sao lại tự mình lật đổ kết luận của mình?”

Hàn Phong đáp: “Cô ta muốn không chế nhiều thuốc hạ như vậy, vốn dĩ là điều không thể, nhưng nếu sử dụng ma túy thì câu chuyện lại hoàn toàn khác. Nếu cô ta sử dụng một loại thuốc mới mà chỉ mình cô ta có, không mua được ở đâu khác, không thể thay thế bằng ma túy bình thường, vậy thì không chế người khác sẽ dễ hơn nhiều. Và lại, cô ta rất giỏi lợi dụng ưu thế tự thân của phái nữ, sử dụng ma túy và tình dục không chế đàn ông, quả là biện pháp không thể nào tốt hơn được nữa rồi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Cậu nhìn đi, cái này tìm được trong phòng làm việc của Giang Vĩnh Thọ.”

Trong túi đựng vật chứng, có một bức thư nhận tội, nội dung là Giang Vĩnh Thọ sám hối mình từng đồ kỵ với những người cùng trong hàng ngũ bốn cô

đông lớn như Lưu Thiên Hạc, Trang Khánh Long..., bày kế giết hại Trang Khánh Long và Lưu Thiên Hạc, bản thân ngồi lên ghế chủ tịch hội đồng quản trị, đục vọng với quyền lực ngày một tăng lên, vì vậy muốn không chế thêm nhiều cổ phần, thêm vào đó, gần đây việc cải cách cổ phần đã ở sát ngay trước mắt, sau khi cải cách xong xuôi rất nhiều cổ đông đều có thể thông qua thị trường giao dịch cổ phiếu để thu mua và tranh mua, vượt qua ông ta để trở thành chủ tịch. Ông ta không cam tâm, vì vậy lại bày kế sát hại những ủy viên hội đồng quản trị mình không vừa mắt. Cuối cùng, ông ta nói đã cùng đường, cảnh sát đã nghi ngờ đến mình, vì không muốn liên lụy người nhà, nên đành tự sát để kết liễu.

Lãnh Kính Hàn nói: “Chúng tôi đã thẩm vấn mấy thành viên trong văn phòng có quan hệ thân thiết với Giang Vĩnh Thọ, họ đều nhận định đây chính là bút tích của ông ta, nếu không phải cậu có phát hiện khác, chúng tôi gần như đã đánh dấu chấm hết ở chỗ tay Giang Vĩnh Thọ này rồi.”

Hàn Phong nói: “Xem ra cô ta còn là một cao thủ mô phỏng chữ viết nữa.”

Lãnh Kính Hàn thở dài: “Người chết vì tiền, chưa chết vì miếng ăn. Ai ngờ được một cô gái xinh đẹp thế này, lại có thủ đoạn tàn độc và tâm cô âm hiểm như thế.”

Hàn Phong nói: “Gì thì gì, lần này coi như có thể kết án được rồi. Những việc còn lại, giao cho sở trưởng Trần giải quyết nốt đi.”

Hai người trở về Hải Giác, Phan Khả Hân đi đón ở sân bay, cũng không biết cô dùng cách gì mà vào được tận đường băng. Không đợi hai người bọn Hàn Phong đi xuống cầu thang, Phan Khả Hân đã nôn nóng hỏi liên tục: “Sao rồi, sao rồi? Có tìm được tên chủ mưu, đứng sau không?”

Lãnh Kính Hàn cười ha hả giải thích cho cô nghe, dọc đường, Phan Khả Hân không ngừng đặt câu hỏi, Lãnh Kính Hàn và Hàn Phong mỗi người đáp một câu, Phan Khả Hân hưng phấn nói: “Hay quá, tôi nhất định sẽ viết thành một bài ký sự hay nhất, khi nào báo ra chắc chắn sẽ làm chấn động cả nước. Đây từng là một vụ kỳ án vô tiền khoáng hậu, phạm vi liên đới quá lớn mà.”

Về đến phòng Cảnh sát hình sự, mọi người đều có mặt chỉ thiếu Hạ Mạt. Trương Nghệ báo cáo: “Tìm được ở nhà Đinh Nhất Tiểu một cuốn sổ, thằng cha đó chết rồi mà vẫn cắn người ta một nhát, theo ghi chép trong cuốn sổ kế toán ấy, chỉ riêng thành phố Hải Giác chúng ta đã có hơn ba chục quan chức danh phủ nhận hối lộ của hắn, lại còn cả các nhân viên hành chính nơi khác nữa. Thật không ngờ, phó thị trưởng Điền cũng có liên quan tới bọn chúng.”

Hàn Phong nói: “Lẽ ra phải nghĩ từ lâu rồi mới đúng.”

Lý Hường cũng nói: “Đã điều tra về chiếc thuyền nhỏ vẽ ra theo trí nhớ của cậu rồi, theo thông tin của cục trình báo nhà nước, thứ đó không phải do Mỹ sản xuất, mà là của Israel, gọi là thuyền tuần tra không người lái Rafael, được trang bị vũ khí và các thiết bị tiên tiến như máy quay ban đêm, người điều khiển có thể thao tác từ xa. Có điều, loại thuyền này đến nay vẫn đang ở giai đoạn vận hành thử nghiệm, là sản phẩm bí mật của Israel, khoảng tháng Mười mới công bố, không hiểu bọn chúng mua được ở đâu.”

Lưu Định Cường cũng nói: “Đã kiểm tra xác Hạ Mạt, đúng là chết vì nọc rắn. Còn đám phần tử tội phạm kia thì không cứu được ai, hiện nay bệnh viện vẫn đang phân tích máu của bọn chúng, hy vọng có thể chiết xuất ra thành phần được phẩm mà chúng ta chưa biết kia.”

Long Giai hưng phấn chạy từ bên ngoài vào, hân hoan reo lên: “Các anh về rồi à!” Nhưng vừa bước vào, cô lại trông thấy Phan Khả Hân đứng bên cạnh Hàn Phong, liền lập tức dừng bước, nhưng vẫn tươi cười: “Các anh về rồi à!”

Hàn Phong nhìn Phan Khả Hân, rồi lại nhìn Long Giai, miễn cưỡng gật đầu, nói: “Về rồi.” Long Giai vẫn đứng ở cửa, vẻ mặt có chút ngượng nghịu, Hàn Phong vỗ vỗ tay, dang rộng cánh tay, vẫy vẫy cô. Long Giai rút cuộc cũng lao đến, nhào vào lòng Hàn Phong, ôm chặt như thể không muốn đánh mất anh ta lần nữa vậy.

Phan Khả Hân đứng bên cạnh thấy vậy bất giác lại dậm huyệt hắng, như vừa đánh mất thứ gì đó. Lý Hường nhìn thấy nét mặt ấy của Long Giai, cũng biết mình không có hy vọng gì nữa rồi.

Lãnh Kính Hàn nói: “Giờ vẫn chưa phải lúc vui mừng, đợi khi tôi nộp báo cáo vụ án lên trên, được lãnh đạo thẩm định thì mới coi như mọi sự thuận lợi. Hàn Phong, mau vào đây giúp tôi nhớ lại một số chi tiết. Long Giai, lấy hết những bản báo cáo trước vào đây...”

Hàn Phong vừa ăn mì ăn liền, vừa phẫn nộ nói: “Giờ đã kết án rồi, sao vẫn còn ăn thứ này chứ!”

Lãnh Kính Hàn đáp: “Chúng ta phải tranh thủ thời gian nộp báo cáo vụ án này lên trên, sau đó cậu có thể nghỉ ngơi thoải mái được rồi.” Ông đưa mắt nhìn Long Giai, lại tiếp lời: “Cậu muốn xin cho nhân viên nào của tôi nghỉ phép dài ngày, tôi cũng có thể đáp ứng.”

Long Giai bỗng nhiên đỏ bừng mặt, nhưng lại kéo vạt áo Hàn Phong. Lãnh Kính Hàn cười cười: “Điều kiện này không tệ chứ?”

Hàn Phong bung bát uau ăn liền, làm ra vẻ trầm tư: “Ừm, vẫn là câu nói ấy, người hiểu tôi, chỉ có ông anh đây thôi!”

Hơn 3 giờ chiều, rốt cuộc cũng sắp xếp xong báo cáo vụ án, Lãnh Kính Hàn nói: “Tốt quá rồi, chúng ta cùng đến ủy ban tỉnh thôi.”

Hàn Phong nói: “Tại sao tôi phải đi cùng anh?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Vì ở bên đó mới có món ốc đồng xào của tiệm La Ký mà cậu thèm thường bấy lâu, không đi thì tôi làm sao mời cậu được?”

Hàn Phong cười khi khi: “Hay quá! Rốt cuộc cũng ăn của anh được một bữa rồi!”

Lúc ra cửa, Phan Khả Hân lại đến để đi theo viết bài, bốn người cùng tới ủy ban tỉnh.

Trời đã ngả về chiều, hoàng hôn như dải lụa vắt ngang chân trời, từng cơn gió mát từ mặt sông thổi tới, Thiết Thủ đứng trên nóc một tòa cao mười tám tầng, y thích hưởng thụ những cơn gió chiều thế này. Cuộc sống, vốn là để hưởng thụ, nếu không biết hưởng thụ cuộc sống, vậy thì khi nó kết thúc, há chẳng phải không lại hoàn không hay sao. Thiết Thủ có đủ thời gian và tiền bạc, y có thể hưởng thụ bất cứ thứ gì mà mình muốn, thế nhưng, sự hưởng thụ này lại được xây dựng trên cơ sở tước đoạt đi sinh mạng của người khác. Y là một sát thủ, sát thủ hàng đầu. Y từng lập nên kỷ lục tiền thù lao đắt nhất một quốc gia nhỏ thuộc châu Á, thế nhưng, trong tổ chức của bọn họ, y vẫn chưa là gì cả, bởi trong tổ chức ấy, những sát thủ lợi hại như y quả thật quá nhiều.

Y là một sát thủ trong tổ chức Mạng Đen.

Lúc này, Thiết Thủ đang lau khẩu súng trên tay, một khẩu súng rất đẹp, hướng về phía mặt trời, y bắt đầu ngắm nghía bàn tay mình, đây là một đôi tay vô cùng ổn định, có thể đặt lên cò súng hơn ba tiếng đồng hồ không nhúc nhích. Khi đạt đến thời cơ tốt nhất, vị trí tốt nhất, góc độ tốt nhất, bàn tay này sẽ không chút do dự mà bóp cò, lúc đó, gam over.

Tầng sáu tòa nhà sở Công an tỉnh, Hàn Phong bước giật lùi đi phía trước, Phan Khả Hân và Long Giai đi giữa, Lãnh Kính Hàn đi sau cùng. Tòa nhà này sử dụng hành lang lộ thiên, bên ngoài lan can toàn bộ đều là tường kính. Vàng dương hắt bóng nghiêng nghiêng chiếu vào hành lang, bầu trời xanh như ngọc.

Lãnh Kính Hàn cười bảo: “Sao hả? Hàn Phong, không phải cậu bảo chỉ điều tra những vụ án lớn động trời sao? Loại án tai nạn giao thông bình thường này có hợp khẩu vị không?”

Hàn Phong uể oải xoa tay: “Bỏ đi, bỏ đi. Sau này tôi không điều tra mấy vụ án lớn kiểu này nữa đâu. Nói cho anh biết, sau này có án mạng, mưu sát gì đấy

thì đừng đến tìm tôi; tôi giờ chỉ điều tra mấy vụ nhà ai mất chó, mất ví tiền thôi.”

Lãnh Kính Hàn cười ha hả: “Tôi làm phòng Cảnh sát hình sự mấy chục năm vẫn chưa gặp phải vụ nào lớn thế này, liên quan đến số tiền lớn như vậy, thế mà thằng ranh con nhà cậu vừa mới lần đầu tiên tra án đã đụng phải rồi, sau này đảm bảo tiền đồ không thể đo đếm được đâu!”

Hàn Phong nhìn Lãnh Kính Hàn lau mồ hôi trán, nhe nhớn cười: “Không ngờ anh cũng có lúc vượt mồ hôi cơ đấy! Lần này coi như là kết thúc rồi chứ!”

Lãnh Kính Hàn thở dài: “Đúng thế, vụ án này tạm thời là vậy, những chuyện còn lại tôi đều có thể giao cho lão Quách xử lý nốt rồi.”

Phan Khả Hân nói: “Thì ra, bác chỉ phụ trách phá những mắt xích then chốt của vụ án này thôi ạ?”

Lãnh Kính Hàn lắc đầu: “Không phải, vì vụ án này liên quan quá rộng, nếu muốn tìm hiểu toàn bộ tình hình thì hai ba tháng cũng không kết thúc được, mà hiện nay, bọn bác lại có nhiều vụ án dồn tụ lại quá, vì vậy những nhiệm vụ còn lại chỉ còn cách giao cho lão Quách thôi.”

Long Giai cũng nói: “Vả lại, chúng tôi chỉ có sáu người, giờ những người liên quan đến vụ án này ít nhất cũng phải hơn trăm người, mười mấy thành phố, lúc này đem vụ án chuyển giao là hợp lý nhất.”

Hàn Phong nói: “Chậc, bàn giao thì cũng bàn giao rồi, còn thảo luận làm gì nữa. Sếp Lãnh, nói xem, đi đâu ăn bây giờ?”

Lãnh Kính Hàn nói: “Cậu chỉ đến ăn thôi, phải rồi, có chuyện này tôi mãi vẫn chưa hiểu. Cậu và Long Giai đã ngầm thông đồng với nhau từ bao giờ thế? Trước khi cậu vạch tội Long Giai là gian tế, hai người đâu có thời gian để thương lượng chuyện đó chứ?”

Hàn Phong cười đáp: “Chính là vào hôm trước hôm tôi vạch tội Giai Giai ấy. Bọn tôi còn diễn tập rất nhiều lần mới diễn được giống thật như vậy đó.”

Lãnh Kính Hàn nghi hoặc: “Không phải chứ? Hôm đó chúng ta đều ở trụ sở, ai về phòng này, chẳng lẽ cậu đến...”

Thấy mặt Long Giai hơi đỏ lên, Phan Khả Hân chỉ cô nói: “Ồ, Long Giai thừa nhận rồi!”

Lãnh Kính Hàn mỉm cười, không ngờ Hàn Phong lại nói: “Không phải, chúng tôi tập trong phòng tắm.”

Lãnh Kính Hàn ngẩn người, Phan Khả Hân cũng “à” lên một tiếng: “Phi, thì ra hai người...”

Mặt Long Giai đỏ như trái cà chua chín, nhưng Hàn Phong vẫn nhơn nhơn: “Cô phi cái gì mà phi, hình như cô vẫn còn nợ tôi thứ gì đó thì phải?”

Phan Khả Hân nghi hoặc: “Tôi nợ anh thứ gì? Tôi nợ anh thứ gì nhỉ?”

Hàn Phong cười xấu xa: “Trước khi vụ án này bắt đầu, cô đã hứa là cho tôi hôn một cái.”

Lãnh Kính Hàn thâm nhủ: “Những chuyện kiểu này, cậu ta nhớ rất rõ.”

Long Giai biến sắc mặt, ánh mắt đờ đờ sát khí.

Phan Khả Hân chỉ vào quai hàm: “Lạ thật, tôi nhớ hình như đã hôn rồi mà.”

Lãnh Kính Hàn lại bắt đầu lau mồ hôi, sát khí trong mắt Long Giai càng lúc càng bốc lên ngùn ngụt, Hàn Phong há hốc miệng ra: “Lúc... lúc nào chứ? Sao tôi chẳng nhớ gì cả?”

Phan Khả Hân dẩu môi lên: “Anh quên rồi hả? Ở trong nhà anh đó!”

Hàn Phong nói: “À! Thì ra là lần đó hả? Thế cũng tính hả? Hình như trước đó đã thương lượng là cho tôi hôn một cái cơ mà?”

Phan Khả Hân mỉm cười: “Tôi thì không vấn đề gì, nhưng anh phải cẩn thận, tôi khuyên anh tối nay tốt nhất không nên ăn gì, bằng không quay về có thể sẽ nôn ra hết đấy. Chờ chúng ta đây có một vị đai đen ngũ đẳng Judo kia mà!”

Hàn Phong phá lên cười ha ha, rồi đột nhiên biến sắc, ba người phía sau đều nhìn thấy nụ cười của Hàn Phong đông cứng lại, nét mặt trở nên dữ tợn khó tả.

Anh ta bỗng gầm lên điên dại: “Năm... xuống!”

Ngón tay của Thiết Thủ đã nhúc nhích, viên đạn mang theo mùi thuốc súng xoay tít bay ra khỏi nòng, nhằm thẳng về phía mục tiêu. Thiết Thủ đứng dậy, chuẩn bị cất súng, không hề nghi ngại chút nào, y có lòng tin tuyệt đối vào tài bắn súng của mình.

“Choáng...” Tường kính bị bắn thủng, viên đạn đem theo cả những mảnh thủy tinh vỡ bay đến! Hàn Phong trợn to mắt, thân thể vẫn đang ở trên không, nhưng lại chỉ có thể trơ mắt nhìn viên đạn xuyên qua đầu Long Giai. “Không...” Anh ta gầm lên tuyệt vọng.

Lúc này, Lãnh Kính Hàn mới kịp có phản xạ cúi xuống, Hàn Phong một tay rút khẩu súng lục giắt trước người ông, nhắm vào nóc tòa nhà đối diện bắn như

điên cuồng, tay còn lại thì ôm lấy thân thể Long Giai. Tuy đạn không thể bắn tới nóc nhà đối diện, nhưng Hàn Phong vẫn không chút do dự bắn sạch cả băng đạn, bức tường kính bị bắn cho ròi lỗ tã từng mảng. Lãnh Kính Hàn vừa rập người xuống đất, đã nghe Hàn Phong hét lên: “Long Giai! Long Giai! Trả lời anh đi! Em không sao chứ? Mau gọi xe cứu thương! Mau lên!”

Lãnh Kính Hàn kinh hãi thần cả người, Hàn Phong rút súng, đỡ người, nổ súng, tới khi anh ta gằm lên bảo gọi xe cứu thương, ông mới rút được điện thoại ra.

Phan Khả Hân lại càng khiếp sợ trước vẻ mặt dữ tợn ấy của Hàn Phong, lần đầu tiên cô trông thấy một người đàn ông bỗng nhiên điên cuồng như dã thú, động tác còn nhanh hơn điện, tiếng gào còn khiếp khủng hơn thú gầm, tất cả diễn ra quá nhanh, quá bất ngờ, cô hoàn toàn không kịp phản ứng gì.

Phan Khả Hân liếc nhìn Lãnh Kính Hàn, thấy bàn tay cầm điện thoại của ông khẽ run lên, trong lòng cô lại càng thêm kinh ngạc: “Dù cảm xúc của Hàn Phong có phần không không chế được, bác Lãnh cũng không cần phải sợ đến thế chứ?” Cho dù thế nào, Phan Khả Hân cũng không thể hiểu được cảm giác chấn động trong lòng Lãnh Kính Hàn, ông run lên, vì trong khoảnh khắc đó, ông cảm nhận được một cách rõ ràng nỗi đau đớn ấy đã khiến Hàn Phong thay đổi một cách đáng sợ, đến nỗi ông phải thảm than trong lòng: “Trở lại rồi! Anh ta trở lại rồi! Gã ác ma chôn địa ngục sâu thẳm ấy đã trở lại rồi! Lẽ nào đã không thể khác chế được nữa? Hàn Phong, đừng để cơn phẫn nộ làm cậu mất đi lý trí nhé!”

Đúng lúc này, Hàn Phong ôm lấy cổ Long Giai, ngón cái ấn lên cạnh cổ, kinh ngạc thốt: “Cô ấy vẫn sống, cô ấy vẫn sống. Bác sĩ bao giờ mới đến hả? Nhanh lên đi!” Lúc này, Hàn Phong hoang mang ra mặt, thần thái đờ đẫn không còn đâu ánh mắt cơ trí mọi khi nữa, chỉ biết gào lên: “Giai Giai, Giai Giai, em không sao đâu, em nói đi, em nói gì đi! Trả lời anh đi! Giai Giai...” Rồi anh ta đột ngột khóc rống lên.

Phan Khả Hân không ngờ Hàn Phong nói khóc là khóc, hơn nữa còn không hề che giấu mà lớn tiếng khóc âm ỉ, nỗi bi thương cùng tiếng khóc đau đớn của người đàn ông này hình như có thể lây sang những người bên cạnh, cô chợt cảm thấy sống mũi mình cay cay, ngược mắt nhìn lên bỗng thấy vàng tịch dương nơi chân trời đỏ rực như máu.

“A...” Hàn Phong gào lên liên hồi, tựa như con sói trên thảo nguyên, tiếng sau thê thiết hơn tiếng trước! Giờ phút đó, Phan Khả Hân thấy rõ mắt anh ta vằn đầy tia máu, ánh mắt hung hãn, tàn nhẫn, lạnh lùng như sói dữ, cô chưa bao giờ thấy ánh mắt nào đờ đẫn sát khí như thế, không kìm được khẽ run lên.

Trong bệnh viện, Trương Thiệu Đông lắc đầu, chỉ vào hình chụp CT của Long Giai nói: “Các anh xem, viên đạn xuyên vào xương sọ, kẹt vị trí này, từ lõi vào của viên đạn đến vị trí nó kẹt lại, tổ chức não đã hoàn toàn bị phá hoại. Giờ ai cũng biết, bộ não là cơ quan phức tạp tinh vi nhất trên cơ thể người, một mạch máu não bị tắc cũng có khả năng gây ra trúng phong, nhẹ thì thân thể mệt mỏi, nặng thì toàn thân bại liệt, huống hồ đây là vết thương do viên đạn trực tiếp gây ra.”

Hàn Phong khóc lóc: “Bác sĩ Trương, viện phó Trương, ông nhất định phải cứu cô ấy đây, mọi người nhất định làm được mà, đây không phải bệnh viện tốt nhất Hải Giác sao? Chỗ các ông cũng là bệnh viện tốt nhất toàn tỉnh này cơ mà?”

Trương Thiệu Đông nói: “Thực tình, cô ấy có thể sống được đã là một kỳ tích rồi, tôi làm nghề y bao nhiêu năm nay chưa tìm gặp ai bị đạn bắn thẳng vào đầu mà không chết. Tôi nghĩ, hẳn là cô ấy có chuyện gì vẫn chưa bùng ra được.”

Mắt Hàn Phong ngân ngấn nước, nhớ lại lúc Long Giai nép vào ngực mình từng nói: “Dẫu chỉ có thể bên anh một ngày rồi chết đi, em cũng bằng lòng.” Anh ta vẫn cố ôm ấp một tia hy vọng cuối cùng: “Bác sĩ, chẳng lẽ không có cách nào khác sao? Bệnh viện khác thì sao? Bệnh viện khác có hy vọng gì không?”

Trương Thiệu Đông nói: “Chúng tôi sẽ cố gắng nhanh chóng làm phẫu thuật, nhưng chỉ có thể lấy viên đạn ra, còn phần tổ chức não bộ bị tổn thương thì không thể hồi phục lại được. Hiện nay, bệnh viện có khoa ngoại thần kinh tốt nhất trong nước là bệnh viện Hiệp Hòa ở Thượng Hải và bệnh viện 301 ở Bắc Kinh, chúng tôi đã gửi phần chụp CT não cô ấy lên mạng, nhờ chuyên gia của hai bệnh viện đó hội chẩn rồi, bọn họ nói...” Trương Thiệu Đông thở dài một tiếng, cơ hồ rất không muốn nói những lời đó, nhưng rốt cuộc vẫn phải nói ra: “Không có hy vọng! Tình huống tốt nhất chính là giữ nguyên hiện trạng!”

Lãnh Kính Hàn hỏi: “Viện phó Trương, ý của anh là, cô ấy sẽ thành người thực vật?”

Hàn Phong như thể rơi vào hố băng, đột nhiên túm lấy cổ áo Trương Thiệu Đông, mắt đỏ rực lên như ma quỷ, run run giọng nói: “Viện phó Trương! Ông nhất định phải nghĩ cách! Cô ấy mới hai mươi tuổi thôi! Không thể để cô ấy sống thế này mãi được!”

Trương Thiệu Đông bỗng thấy lạnh buốt trong lòng, gã trai vốn không có gì nổi bật này sao bỗng như biến thành một con người khác, đáng sợ như vậy! Ông ta khó nhọc đáp: “Không, không phải tôi không nghĩ cách, mà là, mà là trình độ

y học hiện nay chỉ có thể, tôi thật sự không có cách nào hết. Tôi, tôi sẽ gọi điện thoại cho thầy giáo ở bên Đức, nhờ ông ấy xem thử coi có cách gì không.”

Đôi mắt Hàn Phong đỏ ngầu, trông như thể muốn rỉ máu, những người xung quanh đều nhìn mà chùn bước, thậm chí không ai dám lại gần anh ta. Phan Khả Hân giờ mới phát hiện, con người cả ngày cứ cười hi hi ha ha như đứa trẻ to xác này có thể trở nên đáng sợ như ác quỷ, cô bối rối thầm nhủ: “Anh ta rốt cuộc là ai? Từ đâu đến? Tại sao lại đáng sợ như vậy?”

Lãnh Kính Hàn khuyên giải: “Hàn Phong, chấp nhận sự thực đi, đừng quá đau buồn, cô ấy vẫn còn sống mà, còn sống là còn hy vọng!”

Hàn Phong quay phắt người lại, ánh mắt hung ác cùng vẻ phẫn nộ ấy làm Lãnh Kính Hàn không tìm được lùi lại hai bước, không dám nói gì thêm nữa. Ông thầm run lên: “Hàn Phong, cậu sẽ không vì chuyện này mà biến thành giống như trước kia đấy chứ? Xin cậu, nghìn vạn lần đừng làm như thế.”

Trương Thiệu Đông tức khắc đi sắp xếp làm phẫu thuật. Bảy ngày sau ca phẫu thuật, Hàn Phong vẫn ở trong bệnh viện, trừ lúc đi vệ sinh còn lại anh ta không rời Long Giai nửa bước. Long Giai lặng lẽ nằm yên đó như thể đang say ngủ. Hằng ngày, máy móc đều hiển thị nhịp thở, nhịp tim, lưu lượng máu của cô, tất cả đều bình thường. Nhưng Hàn Phong biết rõ, lần này Long Giai sẽ ngủ rất lâu, cô sẽ không thể cười với mình được nữa, không thể gõ đầu mình được nữa, cũng không thể đỡ mặt được nữa. Lúc Phan Khả Hân đến thăm, hai hốc mắt Hàn Phong đã trũng sâu xuống, sắc mặt sạm lại, đôi mắt thần thờ như người gỗ. Ngày nào Phan Khả Hân cũng đến thăm họ ba lần, mỗi lần đều mang theo một vài tin tức tốt.

“Lục soát được trong nhà người đàn bà tên là Tần Di kia mấy hợp đồng chuyển nhượng, quả nhiên, đều là các cổ đông lớn đã chết chuyển nhượng cổ phần cho Tần Di, tổng cộng phải đến mấy chục tỷ. Người đàn bà này thật lợi hại, không thể tin nổi. Những điều cô ta đã làm thì giống hệt như anh suy luận, anh lại càng khó lường hơn!”

“Phó thị trưởng Điền chính thức bị bắt rồi.”

“Những tên tội phạm bị bắt đã khai nhận, bọn chúng bị ép dùng một loại thuốc tên là Vận mệnh, nghe nói đáng sợ lắm.”

“Hò Ken Thành bị bắt ở Sơn Tây rồi.”

“Phó Khải bị bắt rồi, hắn khai ra chuyện từng ám sát Long Giai.”

“Bọn cướp ấy đều chết hết rồi, bệnh viện đã cố gắng hết sức nhưng không làm gì được, loại ma túy này đáng sợ thật!”

“Hôm nay chính thức khởi tố các nhân viên thuộc cơ quan hành chính thành phố Hải Giác nhận hối lộ.”

“Đợt kiểm toán sổ sách của ngân hàng Hàng Phúc đã kết thúc, qua số liệu cho thấy ngoài mấy trăm triệu nợ xấu, không có biến động gì lớn.”

“Bài phóng sự chuyên đề tôi viết cho vụ án này cũng đăng rồi, tôi biết, anh không muốn lên báo, nên đã giấu danh tính của anh đi. Tuy rằng đã sửa chữa rất nhiều, nhưng vẫn gây ra chấn động rất lớn.”

“Hàn Phong, tôi hát cho anh nghe một bài nhé?”

“Hàn Phong, bác Lãnh nói, vụ án sắp kết thúc rồi, khi có kết quả xét xử công khai, vụ án này coi như hoàn toàn khép lại.”

Phản ứng của Hàn Phong rất lãnh đạm, có lúc khóe miệng hơi giật giật, như thể đã cười, nhưng trong đôi mắt ấy lại không còn vẻ tinh anh đẹp đẽ như xưa nữa.

Phan Khả Hân cũng thường nghe được một số chuyện về Hàn Phong tìm mấy cô y tá.

“Anh ấy tốt với vợ thật đấy, bọn họ quen nhau từ nhỏ à?”

“Cứ hai ngày lại thay ông dẫn tiểu một lần, mỗi ngày đều súc ruột một lần, lật người, lau rửa, anh ấy đều tự mình làm, chúng tôi hiếm khi gặp người nhà như thế lắm.”

“Anh ấy không đi làm à? Anh ấy làm gì vậy? Thao tác của anh ấy chuyên nghiệp lắm, anh ấy là bác sĩ à?”

“Không chỉ vậy, cứ hay ngày anh ấy lại dùng kim châm cứu huyết vị, trị liệu bằng dòng điện. Chủ nhiệm khoa Trung y thường đích thân đến xem, ông ấy nói, thủ pháp châm cứu và trình độ nhận thức huyết vị của người này vượt xa ông ấy.”

“Chưa bao giờ thấy anh ấy rời khỏi giường bệnh, lúc ngủ cũng gục xuống đó mà ngủ. Tôi lo lắm, cứ thế này sức khỏe anh ấy sống muộn gì cũng suy sụp.”

“Ngưỡng mộ thật đấy, nếu tôi tìm được người chồng như thế thì còn gì bằng.”

Ngày thứ bảy, Trương Thiệu Đông một lần nữa đến phòng chăm sóc đặc biệt, thấy Hàn Phong vẫn ngồi ở đó chỉ là tinh thần đã kém hơn nhiều, Trương Thiệu Đông nói: “Chuyện đã thế này chúng tôi cũng rất đồng cảm, nhưng anh biết đấy, chi phí duy trì hàng ngày rất cao, ừm, thế này, anh liệu có nên nộp trước một ít viện phí không?”

Hàn Phong ngẩng phất đầu lên, Trương Thiệu Đông tuy đã có chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng vẫn không khỏi giật thót mình, miễn cưỡng gượng cười nói tiếp: “Anh cũng nên hiểu cho chỗ khó xử của chúng tôi, bệnh viện không thể vô duyên vô cớ chi ra một khoản lớn như thế, nếu bệnh nhân nào cũng vậy thì bệnh viện của chúng tôi phải đóng cửa luôn rồi.”

Ánh mắt Hàn Phong lạnh băng: “Tôi không có tiền.” Anh ta ngoảnh đầu lại, nhìn chằm chằm vào Trương Thiệu Đông: “Chẳng lẽ tiền thật sự có tác dụng lớn như vậy sao?”

Trương Thiệu Đông lấy làm kỳ lạ, đành cười gượng gạo, nhưng trông còn khó coi hơn cả khóc: “Vì tiền thể hiện giá trị thực tế của một người, có nhiều hay ít, quyết định giá trị của một người sống trên thế giới này rất cuộc ít hay nhiều.”

Hàn Phong lạnh lùng: “Nói bậy.”

Nhưng anh đang sống trong xã hội dùng tiền để đo lường giá trị. Mà không chỉ một mình anh, anh muốn được xã hội công nhận, muốn được người khác giúp đỡ thì cần phải chứng minh mình có năng lực tạo ra giá trị. Mà năng lực này, phải đổi thành vật chất thực thể mới có thể trao đổi ngang giá với các năng lực khác, tiền bạc, may mắn trở thành vật chất thực thể này. Quan điểm của anh là gì, có thể nói ra không?”

Hàn Phong vừa mấp máy miệng thì cửa đã bật mở, lần này không phải Phan Khả Hân mà là Lãnh Kính Hàn, ông cười vui vẻ nói: “Vụ án kết thúc rồi, vụ án này tổng cộng liên quan đến hơn một trăm nhân viên trong và ngoài chính phủ, tổng số tiền lên đến hơn năm chục tỷ, nếu không phải có cậu, thì không biết mức độ phá hoại mà bọn chúng gây ra còn lớn đến chừng nào. Cấp trên đã phê chuẩn thưởng tiền cho chúng ta, cậu biết đó, vốn theo quy định, phá được vụ án kinh tế lớn như vậy sẽ được thưởng 1% tổng số tiền, nhưng vụ án này quả thật quá lớn, cấp trên chỉ có thể trích cho chúng ta năm trăm nghìn thôi.” Ông lấy ra một tờ giấy, là một tấm chi phiếu giá trị hai trăm nghìn đáng tiền mặt, đưa cho Hàn Phong: “Đây là phần cậu đáng nhận được.”

Hàn Phong chẳng buồn nhìn, gơ hai ngón tay kẹp lấy rồi chia ra cho Trương Thiệu Đông, lạnh lùng nói: “Trả trước ngân này, duy trì được bao lâu thì duy trì, đến khi nào hết tiền thì báo trước cho tôi một tháng.”

Trương Thiệu Đông cười nói: “Được, được. Vậy tôi đi trước nhé. Hai người cứ từ từ nói chuyện.”

Sau khi Trương Thiệu Đông đi khỏi, Hàn Phong hồ hững hỏi: “Có tìm được tên kia không?”

Lãnh Kính Hàn thở dài: “Không, nhưng nhìn thủ pháp gây án, có lẽ cũng là do Mạng Đen gây ra, cậu biết đó, bọn chúng vốn luôn duy trì quan hệ với Mạng Đen.”

Hàn Phong lạnh lùng: “Tôi biết rồi.”

Lãnh Kính Hàn nói: “Tôi thấy cậu cũng nên về nghỉ ngơi một chút đi, nhìn lại mình mà xem, mới có mấy ngày đã biến thành cái bộ dạng gì rồi.”

Hàn Phong nhắm mắt, cầm tay Long Giai lên áp vào mặt mình như ở chốn không người: “Tôi biết rồi.”

Lãnh Kính Hàn lại nói một tràng nữa, có điều thấy Hàn Phong dường như không nghe lọt tai chữ nào, bèn lắc đầu bỏ đi. Sau khi Lãnh Kính Hàn đi khỏi, Hàn Phong chỉ thấy mệt mỏi, thật mệt mỏi, anh ta chưa bao giờ thấy kiệt quệ thế này, cảm giác đè nén về mặt tinh thần đó không phải thứ áp lực chỉ cần ngủ là có thể giải tỏa được. Anh ta gối đầu lên mép giường của Long Giai, bất giác ngủ thiếp đi, chợt anh ta nằm mơ thấy Long Giai đang bay lướt đằng xa nhẹ nhàng bảo mình: “Anh về đi, về đi! Vẫn còn rất nhiều việc lại làm đó. Anh về đi, về đi.” Bóng dáng ấy, càng lúc càng bay xa, âm thanh lại như văng vẳng mãi bên tai.